2015. június 18. - **Ugyebár a demokrácia néphatalom, bővebben kifejtve, a többségi akaratot megvalósító kormányzati rendszer** . Ez így elég jól hangzik, és amennyiben a többség megelégedett a rendszerrel, akkor mondhatjuk, hogy működik, az emberek megtalálják számításukat, munkájukért kapnak olyan bért, amivel alapvető igényeiket kielégítik, ha takarékosak gyarapodnak is. Senki nem kételkedik abban, hogy demokratikus rendben él, és hogy a demokrácia jó dolog. Persze attól marad a tény: az elfogadást a jólét hozta létre, ami gazdasági teljesítmény, amiben az ideológia nem alkotóelem.

A demokratikus államforma aránylag új dolog, és nem is általános, főként elnevezés kérdése – nem minden arany, ami fénylik. Régebben a királyság volt a hatalom rendje, ma is van ilyen sokfelé. A királyság lehet despota, lehet alkotmányos, ugyanúgy lehet mindez a demokrácia cégére alatt is. Ha a királysági országokban is jól élnek az emberek, akkor a királysági államforma számukra elfogadható, nem mennek ki az utcára követelni egyebet, például köztársaságot. Nem is tudnánk úgy kapásból példaként említeni olyan országot, ahol békés állapotok között bukott meg a királyi államforma a köztársasági érdekében. Magyarország például annyira irtózott elfogadni a köztársaságot követelő hazaáruló felforgatók uralmát, hogy király nélkül is megtartotta a királysági államformát. A király-vezette országban lehet tudni, kik vezetik az országot, a köztársaság alapvetően nemzetközi.

A múlt században úgy osztályozták az országokat, hogy vannak szocialista illetve kommunista államok, és vannak kapitalista államok. Ez így, fogalmi értelmezésben nem szabatos, a kapitalizmus nem társadalmi kategória, hanem a gazdálkodás rendje immár világszerte, amióta a gazdálkodásban a pénz használatos befektetésként. Azóta minden gazdálkodás pénzalapú, vagyis kapitalisztikus. A kapitalista profitban gondolkodik, ez a pénzügyi művelet természete. Kell lenni mellette valamilyen intézményrendszernek, amely tekintettel van a gazdasági élet egészére az érdekeltségek szabályozásával. Ilyen feladatra érlelődtek eszmerendszerek a történelem folyamán, a nyugati gazdálkodási rendszerekben a liberalizmus fejlődött általánossá. Lényege a gazdaságfejlesztés feltételeinek biztosítása, és morális igazolása az a tény, hogy az ipari és kereskedelmi termelés táplálja az emberi haladást, jólétet, műveltséget. A kérdés azonban az, hogy filozófia és gyakorlat megmarad-e a termelés (tőke) és a társadalom (dolgozók, fogyasztók) részesedési egyensúlyában? Ilyenkor van szerepe az államnak a társadalom megfelelő részesedése biztosítása érdekében. Erről szól a jelenkori történelem, amiben az állam szerepe általánosan visszaszorított, ez ellen lázadt fel az Orbán-kormány az ország érdekében, egyelőre sikerrel, de magára vonva a liberalista gazdasági és politikai erők türelmetlenségét.

Történelmi visszatekintés

A liberalizmus (szabadelvűség), eredetileg a szabadságjogok elvének megvalósulása a politikai és gazdasági életben. A szót az 1820. évi spanyol forradalom népszerűsítette egész Európában. Liberálisoknak nevezték magukat azok, akik a korlátlan uralkodói hatalom megszüntetését, a választott népparlament behozatalát, a teljes polgári (törvény előtti egyenlőséget, köztehervisélést stb.) követelték. Ezeknek a szabadságoknak forrása eredetileg az újkori individualizmus, amit a reneszánsz ébresztett öntudatra, a reformáció, az angol szabadgondolkodó iskola, a francia felvilágosodás fejlesztett tovább, és ami a XVIII. és XIX. században ledöntötte a középkori hűbériség összes maradványait.

A liberalizmus nem alkot egységes, zárt rendszert, ezért nehéz szabatosan meghatározni. Legfőbb elve az egyéni szabadság, vagyis az a jog, hogy mindenki tetszése szerint élhet és

cselekedhet, addig míg másokat nem korlátoz hasonló jogaiknak gyakorlásában; a közhatalom a nép akaratából származik és annak felelős végrehajtója; a gazdasági tevékenység: a termelés és a termelt javak szétosztása nem állami, hanem egyéni feladat. Ez a történet eleje, de ma már a régmúlt.

Volt idő, amikor Európa nyugati országaiban sikerült állami ellenőrzés alá vonni a szabadjára eresztett gazdaságot. Erről már korábban írtam részletesen, és arról is, hogy a 70-es években Thatcher és Reagan összefogásával – és azóta is máig tartó hatállyal – berendezkedett a szélsőséges piac általi igazodás elméletével az állami ellenőrzést kirekesztő liberalizmus, ami neoliberalizmus nevet kapott. Ennek érvényében dönti eladósodásba és hatalma alá Európa országait mind a mai napig a szabadjára eresztett gazdaságban koncentrálódott pénz- és hitelhálózat. „Az üzletet fel kell szabadítani az állami szabályozás és az akadályozó szakszervezetiség béklyója alól; a költséges és nem hatékony állami tulajdonú ipart és szolgáltatásokat privatizálni kell; a befektetőket és a vállalkozókat adókedvezményben kell részesíteni, miközben a tőke szabad áramlásának gátjait, a munkásmozgalmat, a jólétet és a szolgáltatásokat el kell söpörni.” [Oxfam jelentés] Ennek az elvnek a gyakorlatba ültetése nyomán jött létre a pénzügyi és gazdasági világhatalom.

A mai helyzetben továbbra is a helyes politikai jelző az uralkodó gazdasági-politikai ideológiára a liberalizmus, de egy kis toldással: neoliberalizmus, ami sok vonatkozásban a korábbival szembeni ellentétre utal. Ma már lényegében nem a kapitalizmus nyomul, uzsoráz, kizsákmányol, eladósít, hanem mindenkor a globális liberalizmus és annak helyi liberalista kirendeltsége. Tehát a liberalizmussal van baj. Országok sorsa dől el erőszakos terjeszkedése nyomán.

A neoliberalizmus mint politikai ideológia

A profiton kívül minden egyébre érzéketlen neoliberalizmus már túlnőtte a gazdasági-pénzügyi érdekeltségeit, mint ahogy az Amerikai Egyesült Államok is globális gazdasági természetű hódításai nyomán rálépett politikai elveinek terjesztése talajára. A jelek szerint nem kevesebb céllal végzi ezt a feladatát, mint a nagyvilág politikai arculatának a liberalizmus elvei szerinti átalakítása. Az egységes ideológia a központi irányításnak fontos alapozása. Ezt már kiértékelték az internacionalisták a kommunista államok létesítésekor.

Az amerikai liberalizmus első műveleti terepe a letarolt Európában az USA-ellenőrzés alatti fél-Európa volt, ami az Európai Unió létrehozásával valósult meg amerikai érdekek részére. A másik terep a Közel-Kelet átrendezése, Izrael állam vezetése alá szervezés igényével. Ez már fegyveres vállalkozás, 1947-től tart napjainkig. A két művelet összevonása éppen napjainkban zajlik, amiben Európa országainak fegyveres részvétele lesz hivatva sikerre vinni a közel-keleti világhatalmi vállalkozást.

A szemlélet természetrajza

A leben und leben lassen elv már a múlté. A tolerancia egyirányú utca lett. A türelem továbbra is hangoztatott liberális elv, de részükről szélsőségesen türelmetlenek azokkal szemben, akik a keresztény értékeket képviselik, akik a nemzetet tartják az emberi társadalom alapegységének.

Nyugaton eluralkodott egy olyan értékrend, amely nemcsak türelmet és megértést követel a másféleségnek, a mindennel szembenállóknak, hanem amelyben a radikális, multikulturális, másságos, deviáns kisebbség a meghatározó, amihez igazodni kell. A nyugati ember a jólétben talán észre sem vette, miként változott meg körülötte a világ csiga lassúsággal és alattomosan annak során, hogy az tudott érvényesülni, aki nem tanusított ellenállást a liberalista

nyomulásnak. A nagy áttörés a 60-as években történt, amikor az igazság fogalmát is relativizálták, mindent „amonnan” szemléltek, militáns feministák, anarchisták, bármiféle másságosok bedöntötték az objektív igazság fogalmát.

Felújították az egykori liberalizmus radikalizmusát, ezúttal minden ellen, ami még ép volt a társadalomban az együttélés régi értékeiből. Az egyén teljes függetlensége, érvényesülésének szabad útjai volt a jelszó, független a moralitástól, egyháztól, vallástól, társadalomtól, közérdektől. Amerikában is, Európában is sikeres volt a társadalom évszázados rendjének szétzilálása minden tájékoztató szórakoztató médium alkalmazásával. Az eredmény a mai liberalizmus lett, amiben a deviáns viselkedésmód védelmet kap, amiben a többségelvű demokrácia megfordul a szervezett, dotált kisebbség javára, a szervezetlen, szétzilált többség ellenében.

Ilyen rendetlenségből jött létre az a liberalizmus, ami nagyon is egylényegű, nemzetközi, nemzetellenes, kereszténységellenes, és főként határtalanul türelmetlen minden egyéb politikai nézettel szemben, ami nem illeszkedik az általa meghatározott „politikailag korrekt” rendbe. Ilyennek nincs helye a politika világában.

Egy helyen ezt olvassuk: „A liberalizmus paradoxonja mindig is az volt, hogy az állam és a társadalom között fennálló együttélési szerződés megkívánja azt, hogy bizonyos személyes szabadságjogokat feladjunk a közbiztonság érdekében.De mik legyenek azok a határok, és ami ennél is fontosabb, ki határozza meg azokat a határokat? Mi ártalmas a köznek,és milyen elvek alapján? A liberálisok gátlástalanul önmagukat jelölték ki a normák és együttélési szabályok meghatározóivá. Számukra a közérdek egy olyan liberális hatalmi elit létrejöttét biztosította, amely minden mást felülbírál, s amelyet soha semmiben nem lehet felelősségre és kérdőre vonni.”

Fontos eszköze ennek a globális politikai monopóliumnak a média uralma. A liberális hatalmi elit központi szervezettségben uralja a földkerekség tájékoztató iparát. A nagy hírirodák egyazon szellemiséget és nézőpontot képviselve látják el majd minden ország vezető lapjait, rádió és televízió állomásait, így egységes nézetben kapja mindenki a nagy híreket, nyomban az eseményeket követően. Az ellenvélemény azonnal megkapja a jelzőket: rasszista, kirekesztő, fasiszta, antiszemita.

Nagyon ide tartozik a szórakoztatóipar, de Amerikában évszázadosan a liberális hatalmi elit uralmát szolgálja a közművelődés egésze is, legfőképpen a humán tárgyú egyetemek. A nevesebbekben képezik a felső vezető osztály ivadékait. Minden az üzleti élet szolgálatában áll.

USA – az üzleti élet állama

A bankvilágnak természetes terepe a nagyhatalom. A bankvilág fővárosa London volt addig, amíg Nagybritannia el nem vesztette vezető nagyhatalom helyzetét. Ma már New York a bankvilág fővárosa, minden idők legnagyobb pénzhatalmának székhelye. Méltán neveztem már 1977-ben New York Empire néven.

Az Egyesült Államok nagyhatalmi státusát gazdasági ereje adja, a világpolitikában is gazdasági erejével van jelen, és mert világhatalmi szerepet vívott ki magának, gondoskodik olyan fegyveres erő kizárólagos birtoklásáról, amelyhez más hatalom ereje nem mérhető.

„Ha az Egyesült Államok jelenlegi világpolitikai, illetve minket is érintő cselekvéseit, megnyilatkozásait meg akarjuk érteni – s ahhoz »okosan« próbálunk viszonyulni –, akkor azt kell felismernünk, hogy mi a tengerentúli ország önidentitásának legfontosabb eleme. Ez pedig nagyon egyszerű és kézenfekvő: a világuralmi vezető szerep. S Amerika éppen ezt, világuralmi

szerepét érzi veszélyben, ami immáron bő száz éve az amerikaiak önazonosságának legfontosabb kötőszövete, átjárja lelküket, gondolataikat, mindennapjaikat. Ebből származik az amerikai öntudat, magabiztosság, a harci szellem, a szívósság, de persze a fölényesség, az arrogancia, a dölyf és a mások – a többi ország és népek – lekezelése is. Rengeteg jó és rengeteg rossz tulajdonság egyszerre. ... Ukrajna, illetve a közép- és kelet-európai régió ebben a világpolitikai metszetben értelmeződik újra, mint az Oroszország és Nyugat-Európa közötti ütközőzóna, s ebben a térben jelenünk meg mi is. Amerika számára kizárólag az a fontos, hogy az itteni országok, köztük Magyarország is, mint NATO- és EU-tagok, az amerikai világuralmi törekvések segítői és kiszolgálói legyenek. Ha ezzel valaki szembe megy, s »nyit« Kelet felé, miként szerintük mi ezt tesszük, különféle büntetésekre és szankciókra számíthat. ... E helyütt Kövér Lászlót kell idéznem, aki a napokban a Magyar Hírlapban világosan fogalmazott az Egyesült Államok hatalmi öndefiníciójával kapcsolatban: »…nemzetbiztonsági szempontból nincs a földön egy olyan négyzetméternyi terület, amely az érdekeiken kívül esne. Ebből az is adódik, számukra nem létezik, hogy a magukén kívül más országnak is lehet szuverenitása." (Fricz Tamástól idéztünk.)

A liberalizmus kötelező

Magyarország kormánya, miniszterelnöke állandó támadás elszenvedője a nagyhatalmi sajtó és politika részéről. Magyarországot különös gonddal előkészítették a liberalista vonalra még a kádári időben. A diktatúra egypártjából igyekeztek több olyan pártot létrehozni úgy, hogy egy dologban megegyezzenek: lényegében liberalista alapon szerveződjenek, úgy mint az sikerült Nyugat-Európa országaiban, megfelelően annak a követelménynek, hogy egymást váltva megmaradjanak a nemzetközi politikai rendszer szolgálatában. Ez nem sikerült.

Annyira nem sikerült, hogy ma, 25 évvel a rendszerváltoztatás után semmiféle árnyalatú liberális pártnak halvány esélye nincs kormányra jutni, még együttesen sem. Ennek egyszerű oka van: a liberalizmust és annak módszereit vállaló, főként exkommunisták által vezetett pártok olyan szélsőségesen gyakorolták a nagyhatalom kiszolgálását, a magyar érdekek mellőzését, az ország vagyonának széthordását, és jeleskedtek harsány magyarellenességgel, hogy a választók elfordultak tőlük, az SZDSZ például megszűnt a társadalmi támogatás teljes hiánya miatt. Ez öt évvel ezelőtt történt, azóta sem tudott egyik sem talpra állni.

Most nem avval foglalkoznak, hogy mi okozta kudarcukat, hanem azzal, hogy miként lehetne a kormányt megbuktatni, vagy legalább Orbán Viktort eltávolítani a kormány éléről. Nagyon komolyan foglalkoznak a lehetőségek változataival, amelyek mindegyike külföldi beavatkozást kívánna. Szorgalmuk nem is hiábavaló, hazaárulóink szívesen látott elvtársak Amerika és az EU liberalista köreiben, sajtójában. Amerikában külügyi kormányzati szinten, Brüsszelben EU-biztosi szinten kapnak biztatást.

Befejezésül egy tavalyi esetet idézünk.

December l9-én Budapesten a Dohány utcai Zara Continental Hotelben konferenciát rendezett Gyurcsány Ferenc, politikai szervezete, a Demokratikus Koalíció nevében, illusztris antimagyar előadókkal, mint Paul Lendvai, Göncz Kinga, Rácz András, Sz. Biró Zoltán, Eörsi Mátyás, Balázs Zoltán, Charles Gati és Ara-Kovács Attila.

Bencsik András beszámolója szerint:

„Az elszigetelt Magyarország és a globális világ című Budapesten rendezett külpolitikai konferencián felszólalók beszédei ismertek, idézték a különböző internetes portálok. Viszont arról, ami egy, a konferenciát követő zártkörű háttérbeszélgetésen hangzott el, a fősodratú médiában nem olvashattunk, pedig megérdemli a figyelmet.

Eszerint miután abban egyetértettek a résztvevők, hogy a Fidesz-KDNP a hatalmas társadalmi beágyazottsága miatt megdönthetetlen, úgy vélték, Orbán Viktort kellene a miniszterelnöki székből eltávolítani, ami szerintük belső konspirációval kivitelezhető.

A bizalmas beszélgetésen, melyen igen kevesen vettek részt, megbízható forrásunk szerint Gyurcsány Ferenc megerősítette, hogy Orbán Viktor gondolkodásából hiányzik az együttműködés elfogadása, barát–ellenség dichotómiában látja a világot. Ezért a jelenlévő Paul Lendvai és az Egyesült Államok ideiglenes ügyvivője, André Goodfriend álláspontját is elfogadva, három név hangzott el, akiket a jelenlévők szívesen üdvözölnének Orbán Viktor székében: Navracsics Tibor, Pokorni Zoltán és Varga Mihály. A globalizmus helyi rezidensei úgy vélték, nevezett személyekkel elindulhatna úgymond az értelmes párbeszéd Amerika és Magyarország között.”

2014-et értékelve Rogán Antal új jelenségnek nevezte, hogy már nemcsak ellenzéki pártok és szervezetek állnak a Fidesszel szemben, hanem „külső erők” is – gazdasági érdekcsoportok és más kormányok –, amelyek jobban szerettek volna egy másik magyar kormányt. Mivel ezt nem sikerült elérni, tette hozzá, most megkísérlik leváltani a kabinetet, mégpedig „nem választási módszerekkel”.

Csak a háború ne közeledne. Addig védi a nemzeti kormány fennállását a nép akarata valóságosan demokratikusan. A nemzeti kormányokat csak háborús állapotokban tudták eltávolítani nagyhatalmi szövetségeseink. Például 1944. március 19-én, és még egyértelműbben 1944. október 15-én, amikor a nagyhatalom háborús érdeke úgy kívánta.

Újra sodródik az ország ezúttal a globális nagyhatalom eszmerendjében a védekezés fogyó lehetőségeivel. Nagy jelentősége van a nemzeti kormány társadalmi támogatásának. ***Csapó Endre***